

רוברט וייטהיל (בשן) שלושה שירים

קורות חיים

עֲשִׂים שָׁנָה שְׁתַּקְתִּי,
לא כְּתַבְתִּי שִׁירִים — רַק חֲשַׁבְתִּי אוֹתָם.
רַדְפְתִּי אַחֲרֵי אֲמִבּוּלָנְסִים.
מְכַרְתִּי טוֹסְטֵרִים לְיִשְׂרָאֵלִים בְּחוּלּוֹן.
וּכְמוֹ-כֵן מְאוֹרְרִים שְׁעָלוּ בְּאֵשׁ
וּמְכַשִּׁירֵי פּוֹפְקוֹרֵן שְׁנַמְסוּ עַל הַשְּׁלֶחֶן בְּמַטְבָּח.
יוֹם אַחַד קִמְתִּי וּמְשִׁיתִי מִכִּיס הַמְכַנְסִים מִשְׁהוּ שְׂדוּמָה לְיֶרֶחַ מְקַמֵּט.
בְּהִיטֵי בּוּ,
הִרְחַתִּי אוֹתוֹ,
וּנְגַסְתִּי מִמֶּנּוּ בִּיס.
בּוּ, זֶהוּ הַיֶּרֶחַ.

נִדְרַתִּי לְכַבֵּשׁ הַמוֹבִיל מְקַצֵּה הַמַּדְבָּר עַד קֶצֶה סְלִיחָה אָנוּ לֹא מְכִינִים בְּדִיוֹק
מָה וְאֵיךְ.
שְׁכַבְתִּי בְּשֶׁק שָׁנָה בְּאֲמִצֵּעַ הַכְּבִישׁ.
נִהְיֵי מִשְׁאִיּוֹת מְטַקְסֵס וְקַבְצָנִים מִהַכְּתֵל
קָרְאוּ לִי בֶן זוּנָה
וְקַפְצוּ מִתּוֹךְ הַשֵּׁם הַנוֹזֵלִי הַזֶּב מְרֹאוֹתֵיהֶם.
הַצֵּרְפֵּתִי אֲלֵיהֶם.

אֵת שְׁנֵאוֹתֵי הַקְּטָנוּנִיּוֹת בְּיוֹתֵר נִבְאֵתִי לְפָנַי קֵהַל גְּיוֹקִים.
הֵם לֹא שָׁמוּ לֵב. שְׂרֵמוֹטוֹת.

טִילְתִּי בְּעוֹרְקֵי קִירוֹת צוּנָנִים
וּרְגַלְתִּי בְּשַׁכְּנִים כְּשֶׁהֵם מְסַתְּבִים בְּכָל הַתְּנוּחוֹת שֶׁל הַקְּמָה סוֹטְרָה וְעוֹד יוֹתֵר.

הצטרפתי אליהם, גם ביחד גם לחוד.
הם אמרו לי: סליחה זה מספיק.

שכרתי ארמון ברומניה ליד פוקסן עיר סבי בחצי הנם
והקמתי מוסד.
ריח הציאן
ערין גודף מהחומות.
ככה זה באירופה,
ואני שוב בדרך הבית.

אני הולך בדרך הישר אבל לא בדרך הצר, straight but not narrow.

אני דוס אבל לא כותב כמו דוס.
אני לא נוטה לחשיבה מגית אבל אוהב אותה.

מכתבי המלצה ימסרו על פי דרישה.

מטפורה מעורבת

בחרף הלכנו באפיקים לריח הרתם והמרונה.
את ספרת לי ספורים מצחיקים מהילדות,
ואני גם לה ספרתי קטעים מילדותי,
וצחקנו כילדים מבדרים
והתחבקנו והתנשקנו כמבגרים.
וחופמים שרקו ונקרו בחול הלח.

המשכנו ללכת, במעלה השרטונות ובמורדם
וקולות הצפורים נעשו קולות ילדינו,
ושמש אחרת זרחה,

וְהִלְבְּנָה, שְׁפַעַם הִיְתָה מְלֵאָה,
קִטְנָה וְהִלְכָה,
וְהַסְפּוּרִים מִיְלֻדוֹתֵינוּ נִמְסוּ כַּמְסֻכּוֹת שְׁעוֹה,
וְנִחְשָׁפוּ מוֹלְנוּ פָּנִים מִתְּפִלְצוֹת,
הַלוֹטוֹת בְּדַמְעוֹת שְׁפַחְדָּנוּ לְהוֹיֵל.
וּבִכֵּן הִמְצָאנוּ דְבָרִים אַחֲרִים לְהִשְׁתַּעֲשַׁע מֵהֶם,
דְּבָרִים שְׁיִטּוּ אֶת מִבְטֵינוּ הַצְּדָה קֶצֶת מִהָרָאִי הַנְּצָחִי,
וְגַם זֶה לְטוֹב:
מְטוּפָרָה מְעֻרְבַת בַּחוֹלוֹת.

ערב אחד בקיץ

עַל הַמְרַפֶּסֶת אָנוּ עוֹמְדִים וְשׁוֹתִקִּים.
כּוֹכֵב לָכֵת זְעִיר, זֹאת הַמְרַפֶּסֶת שְׁלָנוּ —
תָּבֵל חֲלוּמָה,
וְאֲנַחְנוּ הַחֲלוּמִים שָׁבָה.

וּבִתּוֹךְ הַבַּיִת אָבִיךָ הִרְשַׁע מְכוּוֹץ בְּעֵינָיו,
מִתְחַבֵּא בְּסֵל הַכְּבִיסָה
בֵּין תַּחְתּוֹנִים שְׂאֵת פֶּעַם לְבִשְׂתָּ, וּבֵין הַלְּבָנִים
שְׂאֲחָרִים לְבָשׁוּ בְּזַמְנָם,
מְרַחֲרָת, מְשַׁנֵּן קָלּוֹת,
שׁוֹדֵר בְּמוֹחוֹ מִמְעֵי הַשְּׂאוֹל.

בְּתִים, עוֹלְמוֹת, מַחְזוֹת פְּסִיּוֹן
בִּיצִים סְדוּקוֹת, רַחֲמִים, רַחֲמוֹת.
מִי מְקַנְהָ שְׂאֲדָהָה, תָּא אַחַר תָּא,

כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִחֵירוֹ-הַבּוֹעוֹת?

ועל המרפסת אנו עומדים ושותקים;
על המרפסת,
תחת תקרה אחת תכלה צריכה.

במפה אני מחפש אותך
נופלת מקוי הגבה,
בנקבי נחלים בקמטי דודאים לחים
כשמים פים היקום הגדול,
רוחות חמימים מתנשקים על החוף;
כלילה כיום אני לידך,
מעד שלא נברא מועד
ונופל באגדות
שספרנו ליד המדורות של שבטים נכחדים.
על המעקה אנו נשענים ושותקים.

עיני ולשוני לוחמות
עם קפליך, סודות הטבע והיקום,
ושדך השוופים,
ואנו חולמים נפרדים.
ואת מבטת בכלונסאות שמעל
ושותקת.

איך
רק לאחר סגון השנים הרהוריך
עולים לרוחי.
איך הוא,
איך הוא מעז, אל תפסיק.
איך להפטר, תן לי שוב.
איך לשים קץ לליל הזנועות הארץ
גדול הוא הלילה קטן הוא היום.
והגדל זה לא הכל.
אי ננוח.

אי זנויח באַפֿלֿה.
הַמְנוּרָה תְלוּיָה עָלֵינוּ.
הַפְרָה, שְׁעַל הִרְחַח קַפְצָה, שׁוּב גּוּעָה.

אַנוּ אַדָּם הַקְדָּמוֹן כְּשֶׁנִּקְבָּה וְזָכַר כְּרֵאשׁוֹ שֶׁל יְנוּס דְבוּקִים בְּדַמְמָה וְזִרוּקִים
לְכוּוֹנִים נוֹגְדִים,
כָּל אֶחָד מִבֵּיט בְּנִצְחוֹ הַפְרָטִי הַנוֹגֵד
בְּשָׁעוֹת הַזְעִירוֹת שֶׁלִּפְנֵי הַבְּגִידָה,
וְהַנְחָשׁ הַעָרוּם עֲרִיז מִפְּשֵׁט וּבִמְקוֹם אַחֵר
וְהֵם עֲרָמִים.

צֵל זוֹרֵם מְכָאן וְעַד אָנָּה.
הָאֵבֶן שְׁעָלֶיהָ הוּא נִשְׁעָן:
כְּלָבִים הַשְּׁתִּינוּ עָלֶיהָ.
כָּאן שְׁעַר הַשָּׁמַיִם.

מִסְכִּיב:
הַלֵּילָה מְעַרָה כְּבוֹ הָאוֹרוֹת,
חֶשֶׁךְ יָמֵשׁ.
הָאָרִיג בַּחלוֹן מוֹרֵד לְמַחְצָה,
קָפַל לָבֶן בֵּין וִילוּנוֹת פְּתוּחִים.
רְצַפַּת הַמֶּרְפֶּסֶת
יָם קָר,
וְהַקְרָשִׁים עֲנָנִים.
וְאָנוּ
עַל הַמְעָקָה נִשְׁעָנִים:
אֲנִי וְאַתָּה וּשְׁפִתֶיךָ הַנוֹזְלִיּוֹת,
וְהַכֵּל מִבְּפָנַי וְרֹד.
וְאֲנִי
הַרְמֹז הַיְחִידִי לְתַקוּמָה שְׁלֵנוּ,
הַרְמֹז לְדָם.